

[Finansministeren.]

grunde, vi alle sammen kender, gennem årene er kommet ned på for parcelhusene i forbindelse med huslejereguleringerne. Resultatet ville jo blive, at det ville blive kapitaliseret med det samme i prisen på ejerlejlighederne, og det ville sige, at de, der købte dem, ingen fordel ville få af det. Derfor har vi ment, at vi var i god overensstemmelse med de regler, der findes herom bl. a. i statsskatteloven, når vi sagde, at disse lejeværdier skulle ansættes skønsmæssigt. Tilsvarende regler gælder da også for lejeværdien i landbrugshuse, og ved tofamilieshuse bruger vi heller ikke procentreglen; her bruger vi en anden regel, som vi har fundet bedre egnet til at løse den opgave, der skulle løses med disse bestemmelser. Man må jo sigte på at finde den regel, der giver den bedste løsning af en opgave — og opgaven her er at finde den rigtige lejeværdi.

Derfor vil jeg stærkt advare imod at lade den helt samme regel gælde for ejerlejligheder som for parcelhuse. Jeg tror, vi nogenlunde har fundet den rigtige løsning; det er helt klart, at det bliver noget gennemsnitligt, det kan ikke være helt individuelt, og der kan også blive visse forskelle, som man ser det for tofamilieshusene. Men jeg tror faktisk, at man på den foreslåede måde når frem til det, vi skulle kunne blive enige om herinde er en rimelig løsning i forhold til det, man blev enig om ved boligforliget. Det er ikke herved fra regeringens side tilsett, at ejerlejlighederne skal stilles ringere i nogen henseende. Der er settet mod at finde en rimelig og sagligt forsvarlig løsning.

Med hensyn til det, der er sagt om skatterådernes adgang til en andenbehandling, kan jeg blot gentage, hvad hr. Hagen Hagensen allerede har antydnet, men ikke sagt helt klart. Det, vi her har foreslået, er i overensstemmelse med bestyrelsen for Skatterådsforeningen, med hvem vi har drøftet disse problemer. Bestyrelsen var ængstelig for at tage skridtet helt ud, således at det blev en ret, men man havde ikke noget imod, at skatterådene fik denne adgang til at tage en sag op til andenbehandling, og det har vi altså fulgt.

Spørgsmålet om afskrivningerne har været

nævnt fra forskellig side. Derom skal jeg ikke sige så forfærdelig meget ved denne lejlighed. Der bliver en senere lejlighed, hvor vi kan tage den store diskussion. Jeg vil dog gerne sige til hr. Foged, at der på dette punkt ingen forskel er mellem statsministerens og min opfattelse. Jeg gav da også på socialdemokratiets årsmøde helt klart udtryk for, at afskrivningsreglerne hellere må være for gunstige end det modsatte, fordi de skal give erhvervslivet en lille stimulans — den må dog ikke være for stor.

Jeg forstår ikke rigtig hr. Niels Westerbys standpunkt på dette område. Jeg forstod, at han og hans parti skulle repræsentere den virkelige liberalisme i dette land, men den virkelige liberalisme skulle jo tilsige, at det, der indgår i en forretningsdrivendes eller virksomhedsdrivendes overvejelser, når han afskriver, må være de virkelige kalkulatoriske overvejelser og ikke overvejelser, som udspringer af, om man kan få en eller anden skattemæssig fordel. Det er også mit synspunkt, at vi selvfølgelig skal have afskrivningsregler. Det er en selvfølge, det er helt oplagt. De bør dog ikke være så gunstige, at de indeholder subsidier til erhvervslivet — ikke når man har fuld beskæftigelse. Når man ikke har fuld beskæftigelse, mener jeg, at det kan være rigtigt at give erhvervslivet en håndsrekning, også af hensyn til de andre interesser, som vi har, f. eks. beskæftigelsesinteresserne. Har man derimod fuld beskæftigelse, mener jeg udmærket, man her med fornuft kan anlægge et rent liberalistisk synspunkt, altså et helt driftsøkonomisk synspunkt, og dermed sige, at der ikke i afskrivningsreglerne bør være særlige begunstigelser. Nu gælder det jo også på det område, som hr. Johan Asmussen var inde på, at disse standardregler vil betyde, at det ikke kan være ens overalt. De har dog andre fordele; det tror jeg også at saldoafskrivningsreglen har, ligesom jeg heller ikke selv tror, at procenten er så meget forkert.

Jeg har peget på to områder: førsteårsafskrivningerne, statusafskrivningerne — her må der rettes, de er for voldsomme — og bygningsafskrivningerne. Det vil jeg senere fremsætte lovforslag om. Om der kommer andre lovforslag, kan jeg ikke sige i dette øjeblik.